

Christensen. Henvist til udvalg på 15 medlemmer (Gustav Pedersen, Bundvad, Ingvar Dahl [formand], Wiggo Larsen, Lindberg, Aage Fogh [sekretær], Jørgen Jørgensen, Evald Christensen, Sønderup, N. Chr. Christensen, Damsgaard, Jørgen Gram, Laurits Pedersen, Fibiger og Hans Thyge Jacobsen).

Lovforslaget gik ud på at give *lønarbejdere, der tilhører forskellige fag*, ret til at slutte sig sammen i en *landskasse*, som ligestilles med arbejdsløhedskasserne.

Ved fremsættelsen af lovforslaget henviste Sønderup (V) som ordfører for forslagsstillerne til, at tidligere arbejds- og socialminister Søren P. Larsen i 1947 havde stillet forslag om det samme, men uden at opnå fornøden tilslutning dertil.

Når man nu påny tog sagen op, skete det med henblik på et tidligere i tinget (ved et spørgsmål til landbrugsministeren af Damsgaard) fremdraget tilfælde, hvor 5 arbejdere ved klitplantagerne i Thy var blevet afskediget. Dette tilfælde havde „gjort det klart, hvor urimeligt de hidtil gældende lovbestemmelser kan udnyttes. Det kan være meget omtvisteligt i det hele taget at stille krav om medlemsskab af en arbejdsløhedskasse som betingelse for at få beskæftigelse, men det virker da helt urimeligt at gå endnu et skridt videre, således at man ikke alene forlanger af de pågældende, at de skal forsikre sig, men ydermere direkte vil diktere, i hvilken kasse forsikringen skal finde sted. Hele det røre og den opmærksomhed, affæren i Thy har vakt, viser, at store dele af offentligheden vender sig imod det overgreb, der her har fundet sted. Denne gang er overgrebet kommet til offentlighedens kundskab, men der er for mig ikke spor tvivl om, at der i det stille er sket en hel del, som er på samme linie. Forsøg på ensretning, som her kommer til udtryk, kan man så afgjort i det lange løb ikke tolerere.

Det fremgik af den højtærede landbrugsministers redogørelse, at Dansk Arbejdsmands Forbund har været den drivende kraft i denne sag. Jeg beklager i høj grad deres adfærd i så henseende. Arbejdsmændenes kasse er den, der stiller de største krav til det offentlige, og lad mig tilføje, at jeg har altid forstået de særlige vanskeligheder, der var rådende for Dansk Arbejdsmands Forbunds kasse som sådan, og da den som bekendt fornylig stillede krav om at få et ekstraordinært tilskud, gik jeg i min gruppe stærkt ind for, at den kunne få sit ønske i så henseende opfyldt. Men netop den omstændighed, at denne kasse trækker så stærkt på offentlige midler, burde, synes jeg, tilskynde den til en mere sagtomdig fremfærd end den, der er